

Arrest

nr. 30 005 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 17 maart 2004 België te zijn binnengekomen, diende op 19 maart 2004 een asielaanvraag in. Het asielverzoek werd op 21 november 2006 definitief afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

1.2. Op 24 januari 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker trad op X in België in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.4. Op 21 januari 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.5. Op 31 juli 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart (F-kaart).

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 16 maart 2009 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 april 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing : Art. 42 quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980. Uit het verslag samenwoonst d.d. 05.03.2009 blijkt het volgende: de echtgenote verklaart dat de relatie stuk is. De vrederechter beval dringende en voorlopige maatregelen. Ze leven gescheiden. De echtgenote weet niet waar betrokkene verblijft. Alle persoonlijke spullen van betrokkene zijn weg. De burens bevestigen eveneens dat betrokkene er niet meer woont. Uit het vonnis van de vrederechter te Ninove d.d. 16.02.2009 blijkt het volgende: partijen huwden te Ninove op 17.12.2007 nadat ze elkaar amper een jaar kenden. Vruchteloos poogden wij partijen te verzoenen. Wij stellen vast dat de verstandhouding tussen partijen ernstig verstoord is.

Uit de behandeling van de zaak ter zitting en de stukken blijken financiële bijdragen in de gezinslast door verweerder de hoofdoorzaak van de echtelijke moeilijkheden. Volgens eiseres weigert verweerder voldoende bij te dragen, verweerder spreekt dit tegen.

De vrederechter machtigt beide partijen om op een afzonderlijk adres te wonen met wederzijds verbod van elkaars verblijfplaats te betreden op straffe van uitdrijving desnoods met behulp van de openbare macht.

De vrederechter legt beide partijen verbod op van vervreemding en verplaatsing van hun roerende goederen behoudens onderling akkoord; bovendien legt hij beide partijen ook een verbod op enige bestuurshandeling te stellen die het gezin, het gemeenschappelijk vermogen of de andere partij kan schaden.

Uit al deze feiten blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten is. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater een degelijke motivering en afweging van alle belangen vereist is. Hij betoogt dat in casu verweerder amper één maand na het vonnis van de vrederechter al besluit dat er geen gezamenlijke vestiging is, dat verweerder bijna automatisch overgaat tot de intrekking van zijn verblijfsvergunning en dat de enkele verwijzing naar de beschikkingen van de vrederechter en de korte aanhaling van het samenwoonstverslag dat daarna is opgemaakt niet in verhouding staat tot de impact van de in het geding zijnde beslissing en deze derhalve niet afdoende kan verantwoorden.

Verzoeker voert aan dat in casu verweerder geen rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden en derhalve de situatie niet correct kon inschatten. Zo stelt hij dat geen rekening werd gehouden met *“het feit dat de inleiding van de procedure voor de vrederechter, de talrijke verklaringen en de wens om de relatie stop te zetten het gevolg zijn van de eenzijdige uitspraken van zijn echtgenote.”* Tevens benadrukt hij dat hij op ontelbare manieren heeft getracht tot een verzoening te komen en nooit de intentie heeft gehad om het huwelijk niet te doen slagen. Hij wijst erop dat hij zich steeds trouw houdt aan de door hem aangegane verplichtingen en dat hij op geen enkel ogenblik terughoudend is geweest om, in afwachting van een definitieve oplossing, het nodige onderhoudsgeld aan zijn echtgenote te betalen. Hij licht tevens toe dat, gelet op het feit dat hij op basis van zijn huwelijk een verblijfsrecht verwierf, zijn beroepsprocedure tegen een bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard, daar waar, zeker wat de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft, een grote kans bestond dat deze zou ingewilligd worden gelet op zijn kennis van het Nederlands, zijn geleverde arbeidsprestatie, zijn verblijf en zijn integratie in België.

Verzoeker betoogt verder dat een foutieve toepassing is gemaakt van artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat dit artikel, dat een afwijking vormt op een regel die een principieel verblijfsrecht doet ontstaan, beperkend dient te worden geïnterpreteerd. Zo wijst hij erop dat het begrip *“gezamenlijke vestiging”* geen permanente samenwoning van de echtelieden vereist en dat relationele problemen, ook al leiden zij tot een afzonderlijke woonst, vaak tijdelijk en oplosbaar zijn, zodat een afzonderlijke woonst waarvan het definitieve karakter niet vaststaat geen automatische grond mag vormen voor de intrekking van een verblijfsvergunning. Hij stelt dat in voorliggende zaak geen rekening is gehouden met het tijdsverloop en de duur van de feitelijke scheiding, noch met het feit dat hij onderhoudsgeld betaalt aan zijn echtgenote. Hij betoogt dat op grond van een relatief korte feitelijke scheiding van een gehuwd koppel de conclusie wordt getrokken dat er zelfs geen minimale band meer zou bestaan tussen de echtgenoten. Hij geeft aan dat hij nog steeds officieel ingeschreven is op het adres van de echtelijke woonst. In zijn repliekmemoirie benadrukt verzoeker dat verweerder minstens had moeten wachten op het verdere verloop van de echtelijke moeilijkheden, *“gezien de recente gebeurtenissen en mogelijks tijdelijke aard van de situatie.”*

3.1.1. Verzoeker specificeert in zijn repliekmemoirie dat waar hij de schending inroept van de motiveringsplicht de materiële motiveringsplicht wordt bedoeld. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer (...).”

Het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er dient opgemerkt te worden dat onder een *“gezamenlijke vestiging”* in de zin van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het bestaan van een gezinscel dient begrepen te worden, hetgeen de medewerking vereist van de beide partners om een levensgemeenschap te bewerkstelligen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich niet louter gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn

echtgenote om tot het besluit te komen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In de bestreden beslissing wordt immers geduid dat uit een geheel van feiten blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is. Zo wordt verwezen naar het verslag van samenwoning van 5 maart 2009 waaruit naast het feit dat de echtgenoten gescheiden leven tevens blijkt dat verzoekers echtgenote toelichtte dat de relatie “stuk” is, naar de verklaring van verzoekers echtgenote dat zij niet weet waar hij verblijft en naar de vaststelling dat alle persoonlijke spullen van verzoeker bij zijn echtgenote verdwenen zijn. Tevens wordt verwezen naar een vonnis van de vrederechter te Ninove van 16 februari 2009 waarbij dringende en voorlopige maatregelen werden bevolen en waaruit onder meer blijkt dat vruchteloos werd gepoogd de echtgenoten te verzoenen en dat de verstandhouding ernstig verstoord is.

Gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenleven en dat deze laatste door haar verklaringen duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat er van een gezinscel geen sprake meer is, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat het bestuur een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip gezamenlijke vestiging en ten onrechte zou besloten hebben dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Gezien de duidelijke verklaringen van verzoekers echtgenote, het feit dat de partners niet meer samenwonen, de vruchteloze pogingen van de vrederechter om de echtgenoten te verzoenen en de vaststelling van de vrederechter dat de verstandhouding tussen de echtgenoten ernstig verstoord is, kan verzoeker bovendien niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de relationele problemen slechts tijdelijk en oplosbaar zouden zijn en dat verweerder derhalve voortijdig zou hebben besloten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker blijft trouwens in gebreke enig gegeven aan te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn echtgenote bereid zou zijn in de toekomst opnieuw een gezinscel met hem te vormen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat het bestuur bij het nemen van een beslissing dient uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde intenties en wensen van een vreemdeling. Om tot een gezinscel te komen is de medewerking van de beide echtelieden vereist en, zoals reeds gesteld, heeft de echtgenote van verzoeker aangegeven dat haar relatie met verzoeker beëindigd is. De stelling van verzoeker dat hij tal van verzoeningspogingen ondernomen heeft, dat hij een procedure opstartte bij de vrederechter en dat hij trouw onderhoudsgeld betaalt aan zijn echtgenote toont zijn goede wil aan maar doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Ook door te betogen dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor het bestuur inhoudt om het verblijfsrecht te beëindigen indien wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verweerder “onmiddellijk” en “bijna automatisch” is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing zonder rekening te houden met de bijzondere omstandigheden die zijn persoonlijke situatie kenmerken, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en er dus toepassing kon gemaakt worden van 42quater van de Vreemdelingenwet.

Door zijn vroegere verblijfssituatie toe te lichten, door te stellen dat een procedure voor de Raad van State zonder voorwerp werd doordat hij een verblijfsrecht verkreeg op basis van zijn huwelijk en door te beweren dat hij in het verleden een goede kans maakte op een andere juridische basis een verblijfsrecht te verkrijgen, toont verzoeker evenmin aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verkeerdelijk zou besloten hebben dat toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft weliswaar aan de feiten anders te appreciëren dan het bestuur, doch toont hiermee niet aan dat het bestuur de verblijfsreglementering heeft miskend. Zijn kritiek kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Er moet ook vastgesteld worden dat de wetgever - door de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen in de tijd te beperken en door uitdrukkelijk aan te geven in welke gevallen een dergelijke beëindiging niet mogelijk is - zelf aangegeven heeft binnen welke marges het bestuur kon optreden. Aangezien verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de wettelijke begrenzingsen heeft miskend kan hij niet gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel schendt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder hem een verblijfsstatuut op strikt persoonlijke basis had moeten laten behouden in toepassing van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat uit een geheel van gebeurtenissen blijkt dat op nogal hardvochtige wijze misbruik werd en wordt gemaakt van zijn goede bedoelingen, zijn naïviteit en bovenal van zijn preciaire verblijfsstatuut. Hij wijst op de herhaalde pogingen die hij heeft ondernomen om de problemen met zijn echtgenote op te lossen, terwijl zijn echtgenote alles in het werk leek te stellen om hem niet alleen uit het huis te zetten maar ook om hem zo snel mogelijk zijn verblijfsvergunning te laten verliezen. Hij verwijst hierbij naar het feit dat de politie een aantal keren tussenbeide is moeten komen nadat hij hen er van op de hoogte had gebracht dat de situatie uit de hand liep, naar een proces-verbaal van verhoor van de politie van 16 september 2008 waarin zijn echtgenote te kennen gaf dat ze het huwelijk wenste te beëindigen en aandrang om zijn procedure tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit te laten stopzetten, naar de onterechte beschuldiging van zijn echtgenote dat hij haar seksueel zou hebben misbruikt, naar een proces-verbaal van verhoor van de politie van 23 januari 2009 waarin hij verklaarde dat hij meermaals uit het huis werd gezet en dat er sprake is van pesterijen, naar het feit dat hij tal van kosten en schulden diende te betalen en naar het feit dat zijn echtgenote de deels door hem betaalde inboedel op naam van haar moeder heeft laten zetten.

Artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de hoogte stelde van het feit dat hij weliswaar geen gezinscel meer vormde met zijn echtgenote maar toch van oordeel was dat hij kon genieten van een verder en autonoom

verblijfsrecht omdat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld of dat een andere bijzonder schrijnende situatie zich voordeed. Verzoeker ontkent bovendien niet dat deze verplichting op hem rustte en verwijst in zijn repliekmemorie zelfs uitdrukkelijk naar het feit dat de bevoegde minister in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het familielid dat het huishouden verlaat wel het initiatief moet nemen om het behoud van het verblijf aan te vragen en de redenen hiervoor aan te tonen. Er kan bijgevolg niet ingezien worden hoe verweerder - nu verzoeker zelf in gebreke bleef om zijn standpunt en de volgens hem dienstige inlichtingen over te maken - rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de gegevens die de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon inwinnen blijkt immers slechts dat er echtelijke moeilijkheden waren ontstaan, moeilijkheden die hoofdzakelijk te maken hadden met discussies inzake de financiële bijdragen in de gezinslasten vanwege verzoeker, en dat als gevolg hiervan de verstandhouding tussen de echtgenoten ernstig was verstoord. Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen echt gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een *“bijzonder schrijnende situatie”* bevond of het slachtoffer was van *“huiselijk geweld”* geen toepassing te maken van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker verder geen schending van artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van het bestuur tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is.

Aangezien uit geen enkel gegeven duidelijk kon afgeleid worden dat verzoeker het slachtoffer werd van echtelijk geweld of bescherming nodig had, kan hij ook niet gevolgd worden waar hij in zijn repliekmemorie lijkt te willen aangeven dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende te motiveren waarom geen toepassing gemaakt werd van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn repliekmemorie ook nog aanvoert dat wettelijk geen enkele procedure noch termijn is voorzien voor de vreemdeling om in overleg met zijn advocaat een ongerechtvaardigde beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen vermijden, wijst de Raad erop dat verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hem een verblijfsrecht werd toegestaan om zijn echtgenote te vervoegen. Indien hij, ondanks het feit dat de reden waarom hem een verblijf in het Rijk werd toegestaan - met name het vormen van een gezin met zijn partner - niet langer bestond, toch op een andere basis verder in het Rijk wenste te verblijven, diende hij het bestuur hiervan in te lichten. Zoals reeds gesteld, toont verzoeker niet aan dat hij het bestuur, op het ogenblik dat er een einde kwam aan de levensgemeenschap met zijn partner, op de hoogte stelde van de omstandigheden waarin dit gebeurde en dat hij voldeed aan de voorwaarden om op een zelfstandige wijze tot een verblijf te worden toegelaten. Het feit dat verzoeker zelf onzorgvuldig optrad, kan hij niet dienstig aanvoeren ten aanzien van het bestuur.

Een schending van artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK